

Toch nog ruiming van bom

Hubeer Mensis was in 1975 inmiddels bejaard. In juli van dat jaar las hij in de krant berichten over de bouw van een ondergrondse parkeergarage ter hoogte van de Onze Lieve Vrouwewal. Hij beseftte dat jongere collega's gevaar konden lopen indien ze op zijn bom zouden stoten en besloot zich met de aannemer in verbinding te stellen. Deze nam vervolgens contact op met de toenmalige Maastrichtse wethouder van Openbare Werken, die op zijn beurt de gemeentepolitie vroeg een onderzoek in te stellen.

Het gezag benaderde Mensis die toen andermaal zijn verhaal moest vertellen. Men slaagde er ook in de chauffeur van de vrachtwagen op te sporen. Na enige aandrang vertelde hij hetzelfde relaas en bevestigde daarmee de versie van Mensis. Beide mannen hadden zo lang hun mond gehouden omdat zij ervan overtuigd waren dat de bom toch geen kwaad kon. Dat er op die plek twaalf jaar later een parkeergarage zou worden gebouwd, konden zij niet weten. Anno 1963 was de gemeente immers nog van plan het Stadspark richting walmuur uit te breiden. Graafmachines zouden bij de aanleg van een park vrijwel zeker niet op een diepte van 1,75 meter komen ...

Op verzoek van de gemeente Maastricht kwam de commandant van de Explosieven Opruimingsdienst in Culemborg, de majoor Busscher, zich op de hoogte stellen. Op zijn advies en volgens zijn aanwijzingen zou de bom worden verwijderd. De opruimingswerkzaamheden zouden de bouw van de ondergrondse garage niet vertragen.

Met een graafmachine waarvan de bestuurderscabine met ijzeren platen was beveiligd, werd een eerste, voorzichtige poging gedaan

op de plek waar de bom werd vermoed. Die mislukte. De volgende dag, op 7 augustus 1975 rond 12 uur 's middags, had de kraanmachinist van het slopersbedrijf Laurent Ravesteijn echter beet. Het bleek te gaan om een bescheiden Engelse *General Purpose bomb*, een brisantbom van 40 lb.

De gemeentepolitie had uitgebreide maatregelen getroffen. De huizen en kantoren op de Onze Lieve Vrouwewal waren ontrend, terwijl de Maasboulevard, de Bernardusstraat en de toegangen tot de Onze Lieve Vrouwewal waren afgezet. Een ambulance van de GGD was voor alle zekerheid paraat.

Besloten werd het risico van demontage te vermijden en het projectiel te laten ontploffen. Het werd daarom vrijwel ter plekke in een zogenaamde springkuil gedeponeerd, met enkele vrachtwagenladingen zand afgedekt en met behulp van explosieven tot ontploffing gebracht. De vele nieuwsgierigen die op een grote afstand werden gehouden, hoorden rond vier uur 's middags een doffe klap. Slechts enkele scherven van het oorlogstuig werden teruggevonden.

Voor meer informatie kunt u de website raadplegen: www.grafmonumentensintpieter.nl